ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 25ης Μαρτίου 2026*

«Προσφυγή ακυρώσεως και αγωγή αποζημιώσεως – Θεσμικό δίκαιο – Προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Κανονισμός (ΕΕ) 2018/1725 – Καταγγελία προς τον ΕΕΠΔ σχετικά με την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από το EUIPO – Μερική κατάργηση της δίκης – Αγωγή αποζημιώσεως προδήλως απαράδεκτη»

Στην υπόθεση T-144/25,

WS, εκπροσωπούμενος από τον H. Tettenborn, δικηγόρο,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαίου Επόπτη Προστασίας Δεδομένων (ΕΕΠΔ), εκπροσωπούμενου από τον D. Nardi και τις F. Muller και A. Zawiła-Niedźwiecka,

καθού-εναγομένου,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Kecsmár, πρόεδρο, P. Nihoul (εισηγητή) και U. Öberg, δικαστές,

γραμματέας: V. Di Bucci

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την προσφυγή-αγωγή του, ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), WS, ζητεί, αφενός, βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, την ακύρωση της σιωπηρής, όπως υποστηρίζει, απόφασης του Ευρωπαίου Επόπτη Προστασίας Δεδομένων (ΕΕΠΔ), της 26ης Φεβρουαρίου 2025, να μη δώσει συνέχεια στην από 25 Νοεμβρίου 2024 καταγγελία του WS σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) είχε επεξεργαστεί τα

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούσαν (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) και, αφετέρου, βάσει των άρθρων 268 και 340 ΣΛΕΕ, χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη από τη συμπεριφορά του ΕΕΠΔ εις βάρος του.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Την 1η Αυγούστου 2024 ο προσφεύγων ζήτησε από το EUIPO να έχει πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43).

3 Δεδομένου ότι το EUIPO δεν βεβαίωσε την παραλαβή της ως άνω αιτήσεως ούτε των επιβεβαιωτικών αιτήσεων που ακολούθησαν, ο προσφεύγων ζήτησε από το EUIPO, με έγγραφο της 4ης Νοεμβρίου 2024, να δεχθεί ότι υφίσταται παραβίαση δεδομένων.

4 Με απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2024, ο εκτελεστικός διευθυντής του EUIPO, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β′, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, και παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, επικύρωσε τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση.

5 Στις 25 Νοεμβρίου 2024 ο προσφεύγων υπέβαλε ενώπιον του ΕΕΠΔ καταγγελία κατά του EUIPO, στην οποία ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι επιθυμούσε να λάβει από το EUIPO αντίγραφο των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούσαν και των καταχωρίσεων που είχαν σχέση με κάθε πράξη επεξεργασίας των δεδομένων, την αποκατάσταση των δεδομένων που είχαν απαλειφθεί, περιορισμό της επεξεργασίας τους και πληροφορίες σχετικά με την εν λόγω παραβίαση δεδομένων (στο εξής: καταγγελία της 25ης Νοεμβρίου 2024). Ο ΕΕΠΔ βεβαίωσε αυθημερόν την παραλαβή της εν λόγω καταγγελίας με αυτοματοποιημένο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που απεστάλη στον προσφεύγοντα.

6 Στις 5 Δεκεμβρίου 2024 ο προσφεύγων ζήτησε από τον ΕΕΠΔ να του κοινοποιήσει τον αριθμό πρωτοκόλλου της από 25 Νοεμβρίου 2024 καταγγελίας του, καθώς και κάθε συμπληρωματική πληροφορία.

7 Στις 20 Ιανουαρίου 2025 ο προσφεύγων επανέλαβε το αίτημά του να λάβει γνώση του αριθμού πρωτοκόλλου.

8 Στις 21 Ιανουαρίου 2025 ο ΕΕΠΔ βεβαίωσε την παραλαβή των δύο αυτών μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του προσφεύγοντος. Επιπλέον, ο ΕΕΠΔ τον ενημέρωσε ότι δεν είχε βρει κανένα ίχνος της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024 και τον κάλεσε να την υποβάλει εκ νέου.

9 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που απέστειλε αυθημερόν, ο προσφεύγων αρνήθηκε να συμμορφωθεί με την πρόσκληση του ΕΕΠΔ για εκ νέου υποβολή της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024, με την αιτιολογία ότι η απόδειξη παραλαβής που είχε λάβει κατά την ημερομηνία αυτή αποδείκνυε ότι η καταγγελία του είχε υποβληθεί νομότυπα. Ωστόσο, ο προσφεύγων παρέσχε αντίγραφο της καταγγελίας του και των παραρτημάτων της, καθώς και αντίγραφο της αυτοματοποιημένης βεβαίωσης παραλαβής.

10 Στις 24 Ιανουαρίου 2025 ο ΕΕΠΔ ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η καταγγελία της 25ης Νοεμβρίου 2024 είχε καταχωριστεί με αριθμό πρωτοκόλλου 2025-0100. Με το ίδιο μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ο ΕΕΠΔ διευκρίνισε τα εξής: «Θα εξετάσουμε την καταγγελία σας και θα σας ενημερώσουμε για τις περαιτέρω ενέργειες.»

11 Στις 29 Ιανουαρίου 2025 ο προσφεύγων ζήτησε από τον ΕΕΠΔ να τον ενημερώσει για τυχόν περαιτέρω ενέργειες.

12 Στις 31 Ιανουαρίου 2025 ο ΕΕΠΔ επιβεβαίωσε, μεταξύ άλλων, την παραλαβή της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024 καθώς και τον αριθμό πρωτοκόλλου που είχε λάβει η καταγγελία και ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι οι πληροφορίες που είχε υποβάλει με το από 21 Ιανουαρίου 2025 μήνυμά του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου θα λαμβάνονταν υπόψη κατά την εξέταση της καταγγελίας του.

13 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 7ης Φεβρουαρίου 2025, ο ΕΕΠΔ ενημέρωσε τον προσφεύγοντα, μεταξύ άλλων, ότι η από 25 Νοεμβρίου 2024 ηλεκτρονικά υποβληθείσα καταγγελία του είχε εντοπισθεί στις 5 Φεβρουαρίου 2025 και ότι επρόκειτο να εξεταστεί.

14 Στις 2 Μαρτίου 2025 ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή.

Πραγματικά περιστατικά μεταγενέστερα της ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής

15 Στις 16 Απριλίου 2025 ο ΕΕΠΔ ενημέρωσε τον προσφεύγοντα για την απόφασή του να περατώσει την εξέταση της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024. Συναφώς, ο ΕΕΠΔ έκρινε ότι η εν λόγω καταγγελία δεν αφορούσε την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, αλλά τη διαχείριση αιτήσεων πρόσβασης του κοινού σε έγγραφα δυνάμει του κανονισμού 1049/2001. Ως εκ τούτου, ο ΕΕΠΔ έκρινε ότι η καταγγελία δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητά του και ότι δεν υπήρχαν επαρκείς λόγοι για να κινηθεί διαδικασία έρευνας.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Με το δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής του, ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να υποχρεώσει τον ΕΕΠΔ να του καταβάλει ποσό τουλάχιστον 1 500 ευρώ, το οποίο θα καθορίσει το Γενικό Δικαστήριο, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως·

– να καταδικάσει τον ΕΕΠΔ στα δικαστικά έξοδα.

17 Με την ένσταση απαραδέκτου, ο ΕΕΠΔ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη·

– να απορρίψει την αγωγή αποζημιώσεως ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

18 Με τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ο προσφεύγων ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου.

Σκεπτικό

Επί της προσφυγής ακυρώσεως

19 Κατά το άρθρο 131 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, αν το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώσει ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου και ότι η δίκη πρέπει να καταργηθεί, μπορεί οποτεδήποτε, αυτεπαγγέλτως, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τους διαδίκους, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

20 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι έχει διαφωτισθεί επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι είναι σε θέση να αποφανθεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου αυτού, κατόπιν ακροάσεως των διαδίκων, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

Επί του ζητήματος κατά πόσον ελήφθη σιωπηρή απόφαση στις 26 Φεβρουαρίου 2025

21 Προκειμένου να κρίνει αν η προσφυγή ακυρώσεως κατέστη άνευ αντικειμένου, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει αν υπήρχε αντικείμενο κατά τον χρόνο ασκήσεώς της. Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν όντως ελήφθη σιωπηρή απόφαση στις 26 Φεβρουαρίου 2025.

22 Κατά το άρθρο 63, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΕ) 2018/1725 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2018, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και της απόφασης αριθ. 1247/2002/ΕΚ (ΕΕ 2018, L 295, σ. 39), «[α]ν ο [ΕΕΠΔ] δεν εξετάσει την καταγγελία ή δεν ενημερώσει το υποκείμενο των δεδομένων εντός τριών μηνών για την πρόοδο ή την έκβαση της καταγγελίας, ο [ΕΕΠΔ] θεωρείται ότι έχει λάβει αρνητική απόφαση».

23 Εκ των προεκτεθέντων συνάγεται ότι σιωπηρή απορριπτική απόφαση υφίσταται όταν πληρούνται σωρευτικώς δύο προϋποθέσεις. Αφενός, ο ΕΕΠΔ πρέπει να μην έχει ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για την έκβαση της καταγγελίας εντός της τρίμηνης προθεσμίας. Αφετέρου, ο ΕΕΠΔ πρέπει να μην έχει ενημερώσει τον καταγγέλλοντα για την πρόοδο της καταγγελίας εντός της ίδιας προθεσμίας.

24 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι ο προσφεύγων υπέβαλε την καταγγελία του στις 25 Νοεμβρίου 2024, η τρίμηνη προθεσμία έτρεχε έως τις 25 Φεβρουαρίου 2025. Όμως, οι διάδικοι συνομολογούν ότι ο ΕΕΠΔ δεν ενημέρωσε τον προσφεύγοντα για την έκβαση της καταγγελίας εντός της τρίμηνης προθεσμίας από την παραλαβή της. Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν ο ΕΕΠΔ ενημέρωσε, εντούτοις, τον προσφεύγοντα για την πρόοδο της καταγγελίας πριν από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας, ήτοι πριν από τις 26 Φεβρουαρίου 2025, αποκλείοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη λήψη σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.

25 Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 8 ανωτέρω, ο ΕΕΠΔ κατ’ αρχάς, στις 21 Ιανουαρίου 2025, ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι δεν είχε βρει κανένα ίχνος της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024.

26 Εν συνεχεία, στις 24 Ιανουαρίου 2025, αφού ο προσφεύγων υπέβαλε αντίγραφο της καταγγελίας του, ο ΕΕΠΔ τον ενημέρωσε ότι η καταγγελία είχε παραληφθεί και καταχωριστεί με αριθμό πρωτοκόλλου 2025-0100. Ο ΕΕΠΔ ενημέρωσε, επίσης, τον προσφεύγοντα ότι θα εξέταζε την καταγγελία και θα τον ενημέρωνε για τις περαιτέρω ενέργειες.

27 Ακολούθως, στις 31 Ιανουαρίου 2025, ο ΕΕΠΔ απάντησε σε άλλες αιτήσεις του προσφεύγοντος για την παροχή πληροφοριών, ενημερώνοντάς τον ότι οι πληροφορίες που είχε υποβάλει στις 21 Ιανουαρίου 2025 θα λαμβάνονταν υπόψη κατά την εξέταση της καταγγελίας του. Ο ΕΕΠΔ διευκρίνισε επίσης ότι η καταγγελία θα θεωρείτο ότι είχε ληφθεί στις 25 Νοεμβρίου 2024.

28 Τέλος, με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 7ης Φεβρουαρίου 2025, ο ΕΕΠΔ, κατ’ ουσίαν, μεταξύ άλλων:

– ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η ηλεκτρονικώς υποβληθείσα καταγγελία του, της 25ης Νοεμβρίου 2024, είχε εντοπιστεί στις 5 Φεβρουαρίου 2025 και επρόκειτο να εξεταστεί·

– διευκρίνισε ότι, με το μήνυμά του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 31ης Ιανουαρίου 2025, επιθυμούσε απλώς να ενημερώσει τον προσφεύγοντα ότι η καταγγελία του επρόκειτο να εξεταστεί βάσει του αντιγράφου που είχε παραληφθεί στις 21 Ιανουαρίου 2025, αλλά ότι η ημερομηνία καταθέσεως που θα λαμβανόταν υπόψη ήταν η 25η Νοεμβρίου 2024·

– εξήγησε ότι, στο μέτρο που είχε πλέον στη διάθεσή του το πρωτότυπο της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024, η καταγγελία θα εξεταζόταν βάσει του πρωτοτύπου, και

– απάντησε στο αίτημα του προσφεύγοντος να έχει πρόσβαση στην καταγγελία του, διαβιβάζοντάς την σ’ αυτόν υπό τη μορφή αρχείου PDF.

29 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι οι εν λόγω πληροφορίες που κοινοποίησε ο ΕΕΠΔ στον προσφεύγοντα δεν συνιστούν πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο της καταγγελίας κατά την έννοια του άρθρου 63, παράγραφος 3, του κανονισμού 2018/1725.

30 Πρώτον, οι πληροφορίες που αφορούν την απώλεια και, ακολούθως, την ανάκτηση της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024 δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο της καταγγελίας. Εν προκειμένω, αν γινόταν δεκτός ένας τέτοιος χαρακτηρισμός, θα παραγνωριζόταν η κύρια έννοια της λέξης «πρόοδος», η οποία προϋποθέτει ότι όντως προχώρησε σε κάποιον βαθμό η εξέταση της καταγγελίας.

31 Δεύτερον, όπως ορθώς υποστηρίζει ο προσφεύγων, η απλή κοινοποίηση του αριθμού πρωτοκόλλου και η επισήμανση ότι η καταγγελία θα εξεταστεί δεν συνιστούν πραγματική πρόοδο στην εξέταση της καταγγελίας.

32 Επομένως, καθόσον από τις πληροφορίες που υποβλήθηκαν πριν από τις 26 Φεβρουαρίου 2025 δεν προκύπτει ότι όντως προχώρησε η εξέταση της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024, δεν ήταν δυνατό να αποκλειστεί η ύπαρξη σιωπηρής απόφασης. Ως εκ τούτου, ελλείψει ενημέρωσης

σχετικά με την έκβαση ή την πρόοδο της καταγγελίας εντός της προθεσμίας του άρθρου 63, παράγραφος 3, του κανονισμού 2018/1725, ελήφθη σιωπηρή απορριπτική απόφαση κατά τη λήξη της προθεσμίας αυτής, ήτοι στις 26 Φεβρουαρίου 2025.

33 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή ακυρώσεως είχε αντικείμενο κατά τον χρόνο ασκήσεώς της.

Επί της εξαλείψεως του αντικειμένου της προσφυγής ακυρώσεως κατά τη διάρκεια της δίκης

34 Εντούτοις, πρέπει να εξεταστεί αν το αντικείμενο της προσφυγής ακυρώσεως εξακολουθεί να υφίσταται.

35 Υπενθυμίζεται ότι, εν προκειμένω, με την υπό κρίση προσφυγή ζητείται η ακύρωση της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως της 26ης Φεβρουαρίου 2025.

36 Κατά τη νομολογία, το αντικείμενο της διαφοράς πρέπει να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής απόφασης, διότι άλλως παρέλκει η έκδοση απόφασης (πρβλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2021, Leino-Sandberg κατά Κοινοβουλίου, C-761/18 P, EU:C:2021:52, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Συναφώς, η έκδοση ρητής αποφάσεως συνεπάγεται την ανάκληση της σιωπηρής αποφάσεως (πρβλ. αποφάσεις της 2ας Οκτωβρίου 2014, Strack κατά Επιτροπής, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, σκέψεις 88 και 89, και της 26ης Μαρτίου 2020, ViaSat κατά Επιτροπής, T-734/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:123, σκέψη 17).

38 Λαμβανομένου υπόψη του αναδρομικού χαρακτήρα της, η ανάκληση της προσβαλλομένης πράξεως συνεπάγεται την εξάλειψη του αντικειμένου της διαφοράς (πρβλ. αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψεις 48 και 49, της 4ης Σεπτεμβρίου 2018, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-57/16 P, EU:C:2018:660, σκέψη 45, και της 21ης Ιανουαρίου 2021, Leino-Sandberg κατά Κοινοβουλίου, C-761/18 P, EU:C:2021:52, σκέψη 33).

39 Σε μια τέτοια περίπτωση, την εξέταση προσφυγής κατά σιωπηρής απόφασης δεν μπορούν να δικαιολογήσουν ούτε ο σκοπός αποτροπής του ενδεχομένου επαναλήψεως της προσαπτόμενης πλημμέλειας ούτε ο σκοπός της διευκολύνσεως ενδεχόμενων αγωγών αποζημιώσεως, δεδομένου ότι οι εν λόγω σκοποί μπορούν να επιτευχθούν μέσω της εξετάσεως προσφυγής κατά της ρητής αποφάσεως (βλ. διάταξη της 11ης Φεβρουαρίου 2025, Reverbel κατά Επιτροπής, T-178/24, EU:T:2025:173, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Εν προκειμένω, η έκδοση της ρητής αποφάσεως της 16ης Απριλίου 2025 είχε ως αποτέλεσμα την ανάκληση της σιωπηρής αποφάσεως της 26ης Φεβρουαρίου 2025. Η εν λόγω σιωπηρή απόφαση έχει εξαλειφθεί από την έννομη τάξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δεν μπορεί πλέον να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Εξάλλου, ο προσφεύγων, μετά την έκδοση της ρητής αποφάσεως, δεν προσάρμοσε τα αιτήματά του βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφυγή ακυρώσεως έχει ασκηθεί μόνον κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, η οποία ωστόσο έπαυσε να υφίσταται. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η εξαφάνιση της προσβαλλομένης αποφάσεως συνεπάγεται ότι η προσφυγή ακυρώσεως έχει καταστεί άνευ αντικειμένου.

41 Βεβαίως, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, η ρητή απόφαση της 16ης Απριλίου 2025 επιβεβαίωσε επί της ουσίας την απόρριψη της καταγγελίας με την προσβαλλόμενη απόφαση. Εντούτοις, το γεγονός αυτό δεν αποκλείει την εξαφάνιση της προσβαλλομένης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, την εξάλειψη του αντικειμένου της προσφυγής ακυρώσεως (πρβλ. διατάξεις της 19ης Φεβρουαρίου 2013, Beninca κατά Επιτροπής, T-418/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:75, και της 18ης Μαρτίου 2022, Saure κατά Επιτροπής, T-232/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:165).

42 Κατά συνέπεια, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί της αγωγής αποζημιώσεως

43 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι υπέστη ηθική βλάβη λόγω των παραλείψεων εκ μέρους του ΕΕΠΔ που προβλήθηκαν προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως. Οι προβαλλόμενες παραλείψεις έφεραν τον προσφεύγοντα σε κατάσταση μόνιμης ανασφάλειας και αποδυνάμωσαν τη θέση του σε οιαδήποτε ένδικη διαδικασία κατά του EUIPO.

44 Ο ΕΕΠΔ αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

45 Κατά το άρθρο 126 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αγωγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

46 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας ώστε να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

47 Συναφώς, δυνάμει του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να εκθέτει με επαρκή σαφήνεια και ακρίβεια τους προβαλλόμενους ισχυρισμούς, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στον μεν αντίδικο να προετοιμάσει την άμυνά του, στο δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της αγωγής. Ειδικότερα, για να πληροί τις απαιτήσεις αυτές, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που αποδεικνύουν τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο οικείο θεσμικό όργανο, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της εν λόγω συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 1996, International Procurement Services κατά Επιτροπής, T-175/94, EU:T:1996:102, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

48 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων παραπέμπει, στο πλαίσιο της αγωγής αποζημιώσεως, στην αιτίαση που έχει προβάλει προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως. Υποστηρίζει, επίσης, ότι ο ΕΕΠΔ ενήργησε παρανόμως για όλους τους λόγους που εκτίθενται στην επιχειρηματολογία που αναπτύχθηκε στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως.

49 Πρέπει να υπομνησθεί το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω αγωγή αποζημιώσεως. Η σιωπηρή απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2025 είχε ως αποτέλεσμα την απόρριψη της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024. Εκτιμώντας ότι η απόρριψη αυτή ήταν παράνομη, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της σιωπηρής αυτής αποφάσεως στις 2 Μαρτίου 2025. Εν συνεχεία, λόγω της εκδόσεως της ρητής αποφάσεως της 16ης Απριλίου 2025, η προσβαλλόμενη απόφαση εξαφανίστηκε. Είναι αληθές ότι η απόρριψη της καταγγελίας έχει επιβεβαιωθεί πλέον με τη ρητή απόφαση της 16ης Απριλίου 2025. Ωστόσο, η τελευταία αυτή απόφαση δεν αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής, διότι ο προσφεύγων δεν προσάρμοσε συναφώς τα αιτήματά του.

50 Επομένως, ο προσφεύγων, ο οποίος οφείλει να αποδείξει την προβαλλόμενη πλημμέλεια, απλώς παραπέμπει σε επιχειρήματα που έχουν προβληθεί κατά προσβαλλόμενης απόφασης η οποία έχει παύσει να υφίσταται. Ελλείψει άλλων στοιχείων ή διευκρινίσεων εκ μέρους του προσφεύγοντος, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να κατανοήσει πώς θα μπορούσε να εξετάσει αν είναι νόμιμη η απόρριψη της καταγγελίας της 25ης Νοεμβρίου 2024 μόνο βάσει προσβαλλόμενης απόφασης η οποία δεν υφίσταται πλέον στην έννομη τάξη της Ένωσης.

51 Πράγματι, στο πλαίσιο αυτό, μια τέτοια γενική παραπομπή δεν προσδιορίζει με ακρίβεια τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στον ΕΕΠΔ. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, όταν το αίτημα αποζημιώσεως υποβάλλεται μαζί με αίτημα ακυρώσεως, να αναζητεί και να εντοπίζει, μεταξύ των διαφόρων αιτιάσεων που προβάλλονται προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος, την ή τις αιτιάσεις που ο προσφεύγων θεωρεί ότι αποτελούν τη βάση του αιτήματος αποζημιώσεως (βλ. διάταξη της 11ης Ιανουαρίου 2012, Ben Ali κατά Συμβουλίου, T-301/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:4, σκέψη 72 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Κατά συνέπεια, η αγωγή αποζημιώσεως δεν πληροί τις απαιτήσεις σαφήνειας και ακρίβειας του άρθρου 76, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

53 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το άρθρο 137 του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι το Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

54 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η παράλειψη του ΕΕΠΔ να ενημερώσει σχετικά με την πρόοδο της καταγγελίας εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας ήταν ο λόγος που οδήγησε τον προσφεύγοντα να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή κατά της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της καταγγελίας του.

55 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι ο ΕΕΠΔ πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

διατάσσει:

1) Καταργεί τη δίκη επί της προσφυγής ακυρώσεως.

2) Απορρίπτει την αγωγή αποζημίωσης ως προδήλως απαράδεκτη.

3) Ο Ευρωπαίος Επόπτης Προστασίας Δεδομένων (ΕΕΠΔ) φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο WS.

Λουξεμβούργο, 25 Μαρτίου 2026.

Ο Γραμματέας
V. Di Bucci

Ο Πρόεδρος
K. Kecsmár